

Dan-Valeriu Olăianoș

ÎN TRE DOUĂ VIEȚI

Dan-Valeriu OLĂIANOȘ

ÎNTREDOUĂ VIEȚI

Libris
EDITORIAL
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OLĂIANOȘ, DAN VALERIU

Între două vieți / Dan-Valeriu Olăianoș. – Brașov :
Libris Editorial, 2016
ISBN 978-606-8814-16-2

821.135.1-31

Director editorial: Dana Anghelescu
Design copertă: Wizzdesign
Corectură: Ioana-Zenaida Rotariu
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2016

Libris Editorial
Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798
E-mail: editura@libris.ro
Web: www.libris.ro

Librăria online **www.libris.ro**

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

*Această carte este dedicată soției mele, **Ramona**, care a crezut tot timpul în mine și mi-a fost alături mereu. Mi-ai oferit și-mi oferi în continuare acea dragoste necondiționată de care am atâta nevoie!*

*De asemenea, lucrarea de față îi este dedicată și fiului meu, **Vlad**, pe care îl iubesc enorm. Într-o zi vei citi această carte și mă vei întreba:
„Tată, mai trăiește domnul Simion?”*

*„Căci toți se nasc spre a muri
Și mor spre a se naște.”*

Mihai Eminescu,
„Luceafărul”

ÎNTRE DOUĂ VIEȚI

*„Când vom termina de completat toate călătoriile
și aventurile multiplelor vieți, se presupune că ne vom
întoarce înapoi la Sursă împreună cu tot ce-am acumulat
de-a lungul lor. Atunci ele devin integrate. În acest fel,
devenim celule ale întregului”.*

Dolores Cannon.

CUVÂNT ÎNAINTE

Îmi place să cred că lucrarea de față reprezintă un roman, dar poate fi numită și o ficțiune în proză de dimensiuni reduse, concentrată, compusă dintr-un „mini-mosaic” de trei nuvele, aparent fără nicio legătură între ele.

Am structurat oarecum atipic conținutul acestei cărți: trei capitole, dintre care primele două sunt denumite „manuscrise”, iar ultimul este denumit „Domnul Simion”.

Primul capitol, „Am fost executat prin împușcare”, este o nuvelă psihologică, clasică, cu un puternic accent pe stările sufletești ale personajelor, fiind o cercetare în amănunt a vieții interioare, ajungând în unele momente chiar o investigare a „nelămuritului” inconștient.

Cel de-al doilea capitol, „O complicată problemă în justiție”, este o nuvelă pe care eu o numesc „filozofico-politistă”, caracteristică romanului nou, fiind de fapt o antiteză a genului clasic al primei nuvele, în care accentul cade, de data aceasta, mai mult pe acțiune decât pe psihologiile personajelor.

Ultima nuvelă, „Domnul Simion”, aparține curentului realist, cu ipostaza clasică a naratorului omniprezent. Cronologic, este ultimul capitol al acestei cărți și la fel de bine putea fi și primul, dar

am considerat că voi realiza o cursivitate epică mult mai bună prin această organizare „mai ciudată” a cărții.

Tema predilectă și evidentă a întregului roman este reîncarnarea, un concept mitic, cunoscut, dar nu foarte întâlnit în literatura noastră. Precizez că această temă nu a fost scopul în sine al elaborării acestei lucrări. Prin această carte, am dorit de fapt să observ interacțiunea acestei teorii filozofico-religioase cu trei ficțiuni diferite între ele din punct de vedere literar, încercând să ating un subiect foarte puțin explorat de către scriitorii români.

Această carte s-a structurat în timp ce lucram la ea, aş putea zice că s-a scris singură.

Urez cititorilor lectură plăcută și îi rog să aibă răbdare cu această carte până la final, întrucât este o lucrare cu totul și cu totul aparte, enigmatică, o scriere care, cu siguranță, te pune pe gânduri.

CAPITOLUL I

MANUSCRISUL „AM FOST EXECUTAT PRIN ÎMPUȘCARE”

14 Decembrie 2000, Brașov, Cartierul Florilor. Nu era o oră târzie, dar întinericul pusese deja stăpânire pe oraș. Era o seară încremenită de un ger nemilos, dar frumoasă, cu o lună plină, mare și rotundă. Pe trotuarul aproape pustiu se zărea o siluetă mare de bărbat. Omul părea îmbrăcat într-o haină lungă, aproape până în pământ și, când trecea prin dreptul luminii unei lămpi stradale, se vedea clar că e un bărbat foarte înalt, cu pielea deschisă la culoare și părul cârlionțat. Chipul acestuia era palid, dar frumos.

Robert străbătea trotuarul cu pași mari și repezi, aproape fugea. Alerga în căutarea căldurii, întrucât gerul era năprasnic, minus 20 grade Celsius.

Fusese la serviciu și acum se întorcea acasă. Lucra ca funcționar la primăria Brașov, la Serviciul Achiziții Publice, iar în acest an împlinea 10 ani la acest loc de muncă. Era tipul omului aflat în pătura de mijloc a societății, mai precis tipul angajatului adaptat complet la munca de birou.

Apartamentul în care locuia împreună cu soția sa, Rebecca, și cu cei doi copii era situat la etajul al doilea al unui bloc

amplasat exact la mijlocul străzii Lămâiței. Blocul era vechi, dar extrem de curat și de dichisit, spre deosebire de blocurile învecinate care te întâmpinau încă de la intrare cu paliere igrasioase și mucedu.

Robert urca scările cu un pas din ce în ce mai lent, semn că obosise. Auzea dinspre locuința sa niște voci, dar și un zgomot de fond, un televizor cu sonorul dat tare. Sunetul era deslușit, Robert dându-și seama că era chiar vocea răgușită a lui Nicolae Ceaușescu, în procesul său celebru, care se auzea foarte clar dinspre apartamentul său:

„Răspund doar în fața Marii Adunări Naționale și a poporului, nu a celor care au organizat lovitura de stat...”.

Dar cineva mai avea o discuție în prag, cu ușa larg deschisă. Vecina din apartamentul alăturat era condusă la plecare de Rebecca, soția sa, femeile purtând o ultimă discuție de complezență, înainte să se despartă. Pașii grei ai bărbatului au fost auziți și amândouă s-au oprit pentru o clipă să vadă cine este.

Respirând adânc de câteva ori, bărbatul a intrat în apartament, nu înainte de a-și exprima nedumerirea față de sonorul televizorului dat foarte tare. Rebecca a afișat un zâmbet copilăros și i-a explicat calm că urmărea procesul Ceaușeștilor. Documentarul nu avea o sonorizare foarte bună, aceasta fiind pricina volumului dat la maximum, iar bâzâitul de fond era foarte deranjant. Mirarea lui Robert a continuat, îndreptată acum către motivele vizionării aceluși subiect din nou. Știa foarte bine de ce întreabă. În urmă cu doar o zi femeia mai văzuse același proces, cap-coadă.

– Nu știi, dar de fiecare dată când apare procesul pe ecran, parcă sunt absorbită de el, a explicat femeia. Nu mă dezlipesc de lângă televizor!

– Mda... A început sezonul..., a venit și replica.

Robert se referea, bineînțeles, la faptul că în fiecare an, în luna decembrie, la toate televiziunile curgeau documentare despre Nicolae Ceaușescu.

Spre deosebire de soția sa, el nu era deloc interesat de subiect. Dar chiar deloc. Dintotdeauna a fost discret în ceea ce privește problema Revoluției. Filozofia lui de viață era definită printr-o sintagmă simplă: „Ce-a fost a fost și absolut nimic n-are cum să schimbe acest lucru!”. Aducea de multe ori în discuție cuvintele cuiva: „Trecutul trebuie să fie mort de-a binelea ca să suporte o autopsie”. Pentru el trecutul nu era cu adevărat mort, dar îl dorea îngropat pentru veșnicie. Era adeptul prezentului, un mic Eckhart Tolle al Brașovului de atunci. Citatul său preferat era: „În viața de zi cu zi, ai nevoie de trecut și de viitor, dar identitatea ta nu trebuie să provină din ele”. E adevărat, nu a fost interesat de subiect nici la momentul „prezentului” din decembrie `89. Cu toate că și la Brașov s-au dat lupte, nu a participat la Revoluție, dar nu din lașitate sau indiferență, ci din simplul motiv că în acele zile mama lui era grav bolnavă și era imperios necesar să fie lângă ea. Pentru Robert, mama lui era mai importantă decât orice problemă, fie ea și națională.

Revenind la acea zi, cina în familie a decurs în condiții excelente, fără să mai existe vreo aluzie la revoluția din 1989, chiar dacă televizorul încă bâzâia, dat încet, despre celebrul proces. Cele două fete ale familiei Cezar, Amalia și Olimpia, participau și ele la discuțiile de la masă, chiar dacă aveau vârste fragede, de 7, respectiv 10 ani. Adevărul era că gândeau ca niște oameni mari deja, ochii lor ageri trădau maturitate. Fire foarte comunicativă, Olimpia se exprima de fiecare dată foarte clar și dădea dovadă de o inteligență ieșită din comun pentru vârsta ei. În același timp, avea o de personalitate puternică și deborda de creativitate, arătând și o energie parcă formată special pentru a demonstra toate aceste calități. Cele două surori erau nedespărțite și își împărtășeau gândurile, completându-se reciproc. Totuși Amalia, deși nu

realiza încă, simțea o oarecare rivalitate față de sora ei mai mare, o concurență care se manifesta înconștientă și care era străină deocamdată pentru ea. Fără să-și dea seama, era într-o competiție continuă cu Olimpia, fiind împinsă de la spate, mai ales, de beneficiile oferite de o vârstă mai mică.

Fata cea mare era născută pe 30 mai 1990, chiar în ziua cutremurului care a zguduit serios România în acel an. Nu dădea nimeni importanță acestui fapt, cu excepția bunicului din partea mamei, Mihai, care ținea să aducă aminte la fiecare aniversare a Olimpiei că aceasta s-a născut într-o zi cutremurătoare. „La propriu”, adăugă el întotdeauna. Soții Cezar se grăbeau să-l certe, însă doar la început. În anii ce-au urmat, îl ascultau, dar fără să mai zică nimic. Bătrânului îi intrase în cap povestea și nu-i ieșea indiferent ce ar fi spus unul sau altul.

Deodată la masă Rebecca și-a adus aminte de ceva și, alarmată, s-a întors către soțul ei și i s-a adresat cu un surâs rece:

– Robert, știi cine m-a vizitat astăzi la birou?

– Nu...Cine? Întrebă soțul, un pic buimac și fără să-și ridice ochii din farfurie.

– Învățătorul Apostol!

Robert și-a ridicat atunci ochii spre soția lui și apoi spre Olimpia, aruncând un „dar de ce” timid.

Dumitru Apostol era dascăl la Școala Generală nr.11 din Brașov. În prezent era învățătorul de la clasa a treia a Olimpiei.

– Nu mi-a zis, continuă femeia. Era în trecere. M-a invitat la o ședință mâine dimineată și m-a rugat să-ți transmit să vii și tu. Mai târziu mi-am adus aminte că trebuia să-l mai întreb ceva.

– Ce anume?

– Dacă numai noi doi suntem chemați sau va fi o ședință cu toți părinții.

– Mda...Era bine de știut...

În tot acest timp, Olimpia nu zicea nimic, se uita în farfuria ei și se juca cu furculița în piureul de cartofi, de parcă ar fi vrut să construiască ceva din el. Fetița auzise discuția, dar, neștiind exact despre ce era vorba, a ales să păstreze tăcerea, dorind să pară sinceră în cazul unei eventuale întrebări. Întrebare care a venit, destul de previzibil, din partea tatălui, dar pe un ton foarte calm:

– Olimpia, tu știi despre ce e vorba?

Cu o mică ironie, nespecifică vârstei fragede, fata a răspuns râzând:

– Nu, tată! Nu știi! Sigur îmi aminteam dacă făceam vreo boacăna!

Cu voce tare, pe un ton impasibil, Robert i se adresa apoi soției:

– Eu nu știu dacă mă pot învoi mâine dimineață! Nu cred că e o așa mare problemă dacă mergi numai tu!

Adăugă în continuare, de data asta, mai mult pentru el și destul de încurcat:

– Mi se pare un pic ciudat, totuși! De obicei, o ședință cu părinții era anunțată cu cel puțin două săptămâni înainte... Și acum, de pe-o zi pe alta... Foarte interesant...

Olimpia a auzit și a spus:

– Tată, din cauză că începe vacanța săptămâna viitoare și nu mai are când să vă cheme!

Vocea Olimpiei s-a auzit simplu și clar. Părinții ei au fost oarecum convinși de acest răspuns și n-au mai continuat cu polemicile. A rămas ca Rebecca să meargă totuși singură la întâlnirea cu învățătorul din ziua următoare, Robert considerând că este suficientă prezența soției.

* * *

Rebecca era contabilă la o societate de asigurări, deja de aproape 8 ani și avea biroul foarte aproape de școala unde învățau cele două fete ale ei. Clădirea înaltă din sticlă fumurie unde lucra femeia se afla cam la o stație de autobuz distanță de Școala Generală nr.11. Nu de puține ori, mai ales în pauza de masă, care era destul de lungă, femeia își vizita cele două fiice la școală, pentru a le vedea și pentru a se asigura că sunt bine. Atenția mamei era îndreptată acum mai mult asupra fetei mai mici, întrucât Amalia intrase în acel an în clasa întâi, iar acomodarea cu școala la vârsta de 7 ani nu este ușoară pentru niciun copil, drept urmare îngrijorarea mamei era firească.

În ziua respectivă, fiind încă la birou, gândurile Rebecăi erau îndreptate de data aceasta mai mult spre Olimpia și la întâlnirea pe care urma s-o aibă cu învățătorul ei mai târziu. Simțea că ceva nu este în regulă și avea acest sentiment ori de câte ori îi fugea gândul la fata ei cea mare. Această presimțire nu-i dădea pace deloc. Își amintea și de cuvintele soțului ei și realiza că, într-adevăr, nu era deloc obișnuit ca învățătorul să anunțe o ședință cu părinții de pe-o zi pe alta.

Orele au trecut cum au trecut, iar la sfârșitul programului de lucru al Rebecăi, a avut loc întâlnirea cu învățătorul Olimpiei.

Dumitru Apostol era tipul învățătorului clasic, un om extrem de implicat și foarte priceput în tot ce însemnă activitatea didactică, dar care pune mare preț și pe activitățile și ocupațiile extrașcolare ale elevilor. Era *specializat* în serbări școlare și excursii, iar copiii îl iubeau pentru asta. Era un om de vârstă mijlocie, cu părul rar, cu o față mică, dar distinsă și

cu niște ochi mici care de la depărtare abia se vedeau. Rebecca era foarte mulțumită de el și îl lăuda de fiecare dată când avea ocazia, spunând că un învățător mai bun ca el nu există. Îi părea rău că nu se nimerise să-i fie și Amaliei dascăl, dar nu avea ce face. Îi plăcea o vorbă de-a lui: „Fii bun ca să trăiești mai mult”, acestea erau cuvintele pe care le spunea el tot timpul copiilor. Știa de la Olimpia.

În acea zi Rebecca se îndrepta spre cancelaria profesorilor, dar l-a întâlnit întâmplător pe dascăl pe holul școlii. Mergea și el tot spre cancelarie. După ce au schimbat câteva amabilități, femeia și-a cerut scuze pentru eventualele neplăceri pe care le-ar fi cauzat Olimpia, deși învățătorul nu apucase să spună nimic legat de fiica ei. Chiar îi zise:

– Doamna Cezar, dar eu n-am zis nimic rău de Olimpia!

După un moment de confuzie și derută, Rebecca întreabă cu o jumătate de gură, sfioasă:

– Înseamnă că m-ați chemat astăzi pentru altceva, nu?

– Da, oarecum, a răspuns zâmbind Apostol. Haideți cu mine în cancelarie să vă arăt ceva!

În drum spre cancelarie dascălul n-a mai zis nimic, sporind și mai abitir curiozitatea Rebeccăi. Când au ajuns au constatat că biroul era aproape gol în acel moment, doar un profesor cu un catalog sub braț sorbea repede dintr-o ceașcă de cafea, dând impresia că se grăbește să ajungă la vreo clasă. Curând au rămas singuri. Apostol s-a căutat și a scos atunci din buzunar o legătură de chei mici și, după ce a identificat o cheiță de sertar printre ele, s-a aplecat să deschilie un dulăpior de lângă masă. A ridicat repede niște hârtii puse deasupra. Era clar pentru femeie că fuseseră pregătite dinainte. De fapt, erau două foi mari de desen și niște foi mai mici, de caiet, pe care se vedea un scris caligrafic, de mână. Apostol i se adresă atunci Rebeccăi cu un glas moale:

– Doamna Cezar, v-am chemat astăzi aici pentru un motiv foarte simplu! Doream să discutăm despre niște desene și

niște compuneri realizate de Olimpia în ultima perioadă, la școală!

Rebecca nu știa cum să reacționeze. De fapt, a rămas impasibilă, doar l-a rugat pe învățător să continue, așteptând cu nerăbdare să afle pentru ce a fost chemată în acea zi:

– Vă rog să continuați, a îngânat ea.

– Am aici două desene foarte interesante, reluă Apostol cu aceeași moliciune a vocii, ținând foile în așa fel încât Rebecca să poată vedea. Sincer, mie mi s-au părut foarte ciudate, mai ales că au fost desenate de o fetiță de 10 ani, deși unora le-ar veni greu să creadă că un copil de vârsta aceasta poate realiza așa ceva!

Femeia s-a încruntat pentru o clipă și a renunțat apoi la politețuri, aproape smulgându-i dascălului acele desene din mâini. Dorea să le observe mai bine, de aproape. Din start a fost mai mult decât uluită de cele auzite. Rebecca avea niște ochi foarte înguști, aproape ca două linii, de chinezoaică, dar acum aceștia se făcuseră mari deasupra acelor foi.

Primul desen înfățișa execuția soților Ceaușescu, în acea teribilă zi de Crăciun din anul 1989. Era exact imaginea execuției prin împușcare pe care toată lumea o cunoștea și era evident că desenul fusese făcut de un copil, dar exista ceva absolut rarism din punct de vedere al amănuntului. Fetița desenase inclusiv praful care ieșea din zidul găurit de gloanțe din spatele lor, chiar și modul în care zbura, din inerția șocului, căciula de blană a lui Nicolae Ceaușescu. Nimeni nu putea privi nepăsător un asemenea desen.

Învățătorul observase expresia de uimire profundă de pe fața femeii. A continuat totuși:

– Primul ca primul, dar uitați-vă la al doilea desen! E de-a dreptul șocant!

Nu apucase să termine și Rebecca deja făcuse aceiași ochi mari pe cea de-a doua planșă.

– Să știți că nu mi-am dat seama imediat despre ce e vorba, continuă învățătorul. Dacă vă uitați mai bine, veți vedea că desenul face referire la aceeași execuție, numai că este privită dintr-un alt unghi de vedere. E ca și cum Nicolae Ceaușescu ar face o poză cu ochiul minții plutonului de execuție din fața sa, înainte să moară. Se poate vedea chiar și cameramanul în dreapta, îl observați aici?

Bărbatul și-a pus arătătorul pe o mică umbră ce seamănă vag cu un om, dar căruia i se distinge foarte clar o cameră veche de filmat pe ce voia să fie umărul drept.

Atunci femeia a răspuns cu o întrebare, cu un glas ușor speriat:

– Dar aici, în dreapta jos... umbra asta, ce reprezintă? Să nu-mi spuneți că e...

– Sincer, așteptam să mă întrebați, o întrerupe Apostol. Asta mai mult ca sigur este Elena Ceaușescu. Vedeți? E ca și cum Nicolae o privește cu coada ochiului în ultimele lui clipe de viață. Se cunoaște faptul că el a murit primul, decedând pe loc, iar până când și-a dat duhul Elena, a mai durat câteva minute.

– Totuși, nu pot să cred așa ceva, este deja prea mult, zise femeia cu o jumătate de gură. Chiar sunt făcute de fata mea?

Rebecca nu știa ce să creadă. De fapt, nu voia să creadă ceea ce vede și ceea ce i se relatează și făcea eforturi uriașe pentru a găsi argumente în sensul dorit de ea. Fără succes însă. Ceea ce spunea învățătorul Apostol era perfect credibil, iar acest lucru îi crea o stare de nervozitate. De fapt, îi era ciudă pe ea însăși și regreta situația inedită în care se afla. Era o împrejurare aparent fără ieșire, pe care nu o putea ignora, chiar dacă acest gând i-ar fi trecut prin minte.

Venind parcă să adâncească și mai mult misterul, după ce a luat și celelalte hârtii din sertar, învățătorul a continuat apoi:

– Doamna Cezar, am aici și două compuneri realizate de Olimpia la orele de limba română! Ia ascultați ce zice aici! Am

și subliniat: „Ziua de Crăciun mai este cunoscută și ca ziua în care Ceaușescu Nicolae și Elena au fost împușcați în anul 1989. Ei au fost omorâți pentru că au făcut foarte mult rău țării noastre.” Compunerea trebuia să fie despre sărbătorile de iarnă, le-am dat copiilor temă pentru acasă să redacteze o lucrare cu titlul ”Cum îmi petrec vacanța de iarnă” și uitați ce lucrare a realizat fata dumneavoastră!!!

Paradoxal, Rebecca parcă își mai revenise în fire și se pregătea să zică și ea ceva, dar din nou învățătorul Apostol o întrerupese:

– Asta a fost săptămâna trecută! Acum o lună le-am dat copiilor temă pentru acasă să descrie o stare sufletească. Știți ce mi-a compus Olimpia?

– Nu...

– A scris despre frica de a muri prin împușcare!!! A dat și amănunte, absolut groaznice, după părerea mea! A scris că dacă un om este atins de glonț, durerea fizică este insuportabilă, te simți de parcă ți-au fost smulse mâinile cu totul, iar dacă ești împușcat în față, vei simți instantaneu gust de sânge și metal în gură.

– Sunt profund șocată, a exclamat răspicat femeia, exasperată de veștile despre fetița ei. Trebuie să existe o explicație pentru toate acestea!

– Mai grav e că Olimpia a citit această compunere în fața întregii clase! Eu ieșisem pentru câteva minute din clasă atunci! Vă dați seama ce impact a avut asupra celorlalți copii!

Dumitru Apostol a tăcut apoi pentru câteva momente, întrucât a dorit ca Rebecca să-și revină în fire. Văzând că femeia este încă nervoasă, învățătorul a îndemnat-o să inspire adânc și să se liniștească. Se vedea că era tulburată, dar Apostol și-a luat în cele din urmă inima-n dinți spunându-i:

– Doamna Cezar, eu v-am chemat astăzi să purtăm o discuție vizavi de comportamentul Olimpiei! Eu nu știu ce